

[Oluf Pedersen.]

fører en Tale, som ikke svarer til den, man fører herinde, en Tale derude, som meget ofte nærmer sig den, man fører fra Retsforbundets Side. Det sker endogsaa, at man angriber de Love, som man selv har stemt for. Det gælder Konservative, det gælder Venstre, det gælder Bondepartiet — ja, selv Kommunisterne skriver i disse Dage, at Indmalingstvangen giver dyrere Rugbrød, uden dog at tilføje, at de selv har stemt for denne Lov.

Deri maa ligge en Opfordring til Regeringen. Regeringen har lavet Prisforfalskning for at takkes Venstre, Konservative og Bondepartiet, men saa skrigger disse op om Regeringens Prisforfalskning, og de sejrer paa det. Jeg mener, det maa sige til Regeringen, at nu bør man tage disse Partier paa Ordet, nu maa der være Baggrund for, at man fra alle Sider kan give Tilslutning til Regeringens Programkrav fra 1929. Den nuværende Regering erklærede højtideligt ved sin Tiltræden — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —, at

„Skattebyrden flyttes fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indtægt og Formue, der er Frugten af andres Arbejde“.

Kravet var betydningsfuldt. I Bladet „Husmanden“ skrev afdøde Godsinspektør Sophus Berthelsen, at det betød et økonomisk Sporskifte — jeg beder om Tilladelse til et Citat —:

„Der er da al mulig Grund til for enhver frisindet Mand og Kvinde at være taknemmelig for et saa herligt Regeringsløfte og at støtte de Politikere af alle Partier, som vil hjælpe disse Krav til Sej. Men naturligvis er der den samme Grund til nu ogsaa at kræve, at det ikke blot bliver ved Løfterne, men at et kraftigt Førsteskrift dertil nu tages.“

Og han slutter:

„Thi nu skal det være Alvor med Folkets økonomiske Frigørelse.“

Saaledes skrev Hr. Berthelsen den 1. Maj 1929, men Regeringen har ladet det blive ved Løfterne. Den lavede Varefordyrelse i Stedet, den handlede modsat med det Resultat, at Venstre og Konservative fik en Valgsejr paa at tale imod denne Prisforfalskning. Kan Regeringen ikke begribe, at der heri ligger en Advarsel, som opfordrer til Handling, der opfylder Løftet af 1929?

Retsforbundet er rede til at medvirke til en Politik, der opfylder Løftet af 1929. Vi mener, at enhver bør blive Ejers af det fulde Udbytte af sit eget Arbejde, og at

vi maa have Samfundsforhold, som gør dette muligt. Derfor kræver vi Told og Skat paa Varer afviklet. Vi kræver Valutacentralen bort. Naturligvis skal indgaaede Handelsaftaler opfyldes, men dette kan ske uden at begrænse Importen og uden at monopolisere visse Importører. Man siger haanligt, at man ikke kan frihandle, naar ingen vil frihandle med os. Det, vi kræver, er blot, at vore egne Foranstaltninger mod den frie Handel ophæves. Vi ved godt, at al Handel er Varebytte, at det skader baade os og dem selv, naar andre Lande spærrer for det frie Køb og dermed ogsaa for deres eget Salg. Men svarer vi paa samme Maade, skader vi ogsaa baade dem selv og det danske Folk.

Efter at vi under Valutacentralen har sat Fjerdedelen af vor Samhandel over Styr, sammenlignet med andre Lande, mener jeg, Praksis har fældet Dommen over Valutacentralen, og Vælgerne har ved det nu stedfundne Valg givet dette øget Tilslutning. Først stod Retsforbundet alene, nu har vor Opfattelse snart vundet Flertal. Jeg ved nok, nogle vil af med Valutacentralen og vil have Told i Stedet for, men Regeringen har altid hævdet, at Valutacentralen havde den Fordel fremfor Told, at den var lettere at komme af med. Er det rigtigt, skal vi naturligvis blot af med Valutacentralen snarest muligt. Jeg opfordrer til, at man fortsætter med Overførsel til Frilisten, sørger for, at vi faar det hele overført til Frilisten.

Hvad Ordningerne angaar, kan man nok sige, at Vælgerne var lidet begejstrede for dem. Vi kan vel ikke undvære en Form for Fordeling af Produktion af Englandsvin, men derfor kan hele vor Kortordning udmærket godt ophæves, og alle de andre hjemlige Ordninger bør snarest afvikles. Vi ved, de kun gavner Godsejerne, og det kan for øvrigt læses i de Konservatives og Bondepartiets Tilslutning.

Nu ved jeg, at Regeringen tror, det er Planøkonomi, og at man har den Opfattelse, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Dag gav Tilslutning, at fri Produktion er planløs. Men det virkelige er, at et liberalt Samfund er bygget paa naturlige Love, saaledes at for stor Produktion giver lavere Priser med øget Forbrug, og at mindsket Produktion, Ordningerne, den saakaldte Planøkonomi, opretholder højere Priser, for stor Produktion, altsaa sætter naturlig Regulering ud af Funktion, og at det i Stedet for at være Planøkonomi i Virkeligheden gør Produktionen planløs. Det, man kalder Planøkonomi, er heller